

Arrest

nr. 193 925 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde herkomst uit Hargeisa Yarey/Marerey, Middle Jubba, Zuid-Somalië. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 20 februari 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij verklaarde verder dat de situatie in het dorpje "Margeisa Yarey" slecht is, dat er hongersnood is en dat zijn moeder, zijn broers en zijn zussen het dorp dienden te verlaten en vertrokken zijn naar een onbekend vluchtelingenkamp binnen Somalië.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een schooldiploma van zijn school in Marerey en een geboortecertificaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 20 februari 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren

van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten, in casu een schooldiploma en een geboortecertificaat, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat ter zake, gelet op 's Raads arrest nr. X van 20 februari 2017, niet het geval is. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus van Somalië over Betrouwbaarheid van (identiteits-)documenten)) blijkt bovendien dat er vervalsers gearresteerd werden in Mogadishu in 2016 die documenten zoals schoolcertificaten, landeigendomstitels, identificatiebewijzen voor overheidsfunctionarissen, paspoorten en andere documenten namaakten waardoor het nagenoeg onmogelijk is de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan, dat geboortekertes, huwelijksaktes, echtscheidingsaktes en overlijdensaktes volgens informatie van het Amerikaanse ministerie niet beschikbaar zijn, en dat tijdens een fact finding missie in april-mei 2013 UNHCR en ook een gesprekspartner van de NGO Elman Peace and Human Rights Centre aan Danish Immigration Service en aan Landinfo verklaarden dat er nog steeds geen overheidssysteem bestond voor de registratie van geboortes, huwelijken en overlijdens. Om voorgaande redenen kan er derhalve geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten.

De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker zijn voorgelegde documenten heeft gekregen vanuit Djibouti, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar een arrest van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een schooldiploma van haar school in Marerey en een geboortecertificaat heeft neergelegd als nieuw element en dat deze stukken haar herkomst aantonen. Verzoekende partij stelt dat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij een schooldiploma van haar school in Marerey en een geboortecertificaat heeft neergelegd als nieuw element en dat deze stukken haar herkomst aantonen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten, in casu een schooldiploma en een geboortecertificaat, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat ter zake, gelet op 's Raads arrest nr. X van 20 februari 2017, niet het geval is. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus van Somalië over Betrouwbaarheid van (identiteits-)documenten)) blijkt bovendien dat er vervalsers gearresteerd werden in Mogadishu in 2016 die documenten zoals schoolcertificaten, landeigendomstitels, identificatiebewijzen voor overheidsfunctionarissen, paspoorten en andere documenten namaakten waardoor het nagenoeg onmogelijk is de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan, dat geboorteaktes, huwelijksaktes, echtscheidingsaktes en overlijdensaktes volgens informatie van het Amerikaanse ministerie niet beschikbaar zijn, en dat tijdens een fact finding missie in april-mei 2013 UNHCR en ook een gesprekspartner van de NGO Elman Peace and Human Rights Centre aan Danish Immigration Service en aan Landinfo verklaarden dat er nog steeds geen overheidssysteem bestond voor de registratie van geboortes, huwelijken en overlijdens. Om voorgaande redenen kan er derhalve geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten.”* Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat: *“Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u de neergelegde documenten kreeg vanuit Djibouti. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de documenten die u kreeg, verstuurd werden vanuit Djibouti en dat het dossier [de brief met de documenten] gecreëerd werd in Djibouti op 30-03-2017 om 18u43. Bovendien is deze informatie weinig coherent met uw verklaringen afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ): u verklaarde dat u in maart 2017 voor het laatst contact had met uw land van herkomst, dat u toen telefonisch contact had met uw tante M.(...) Y.(...) M.(...), [...], dat u uw tante vertelde over de negatieve beslissing en dat u haar vroeg om u de nodige documenten te bezorgen (zie: ‘Verklaring Meervoudige Aanvraag’, punt 20, in administratief dossier). U verklaarde verder dat de certificaten door uw tante M.(...) Y.(...) M.(...) werden opgestuurd en dat uw tante geld diende te betalen aan de autoriteiten om deze documenten te bekomen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw tante deze documenten vanuit uw land van herkomst heeft opgestuurd [Somalië volgens uw verklaringen], hoewel de omslag en de afgelegde weg van het dossier aantonen dat ze van Djibouti verzonden werden. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Hargeisa Yarey en zelfs uw herkomst uit Somalië.”* Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze vaststellingen.

Aan verzoekende partij haar Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Hargeisa Yarey, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS